

P. Quins criteris se segueixen per saber si un programa pot tenir èxit o no? I com es determina el grup de gent a qui va dirigit i en quina franja horària s'ha d'emetre?

R. A nivell local són les persones que tenen responsabilitat, els caps de producció de programes, i són els que decideixen el que funciona o no. També em consta que sovint es fan enquestes radiofòniques encarregades a empreses professionals del sector, les quals elaboren, mitjançant trucades, una mena de rànquing que després ens passen als presentadors per constatar quins són els dies de més audiència dels nostres programes.

A mi em van encomanar fer un magazin per a la tarda dirigit a les dones. Certament he tingut mà lliure per decidir els continguts, l'horari, els invitats. També la repetició del programa a la nit ens obre la possibilitat que un executiu, un estudiant o qualsevol altra mena de professional pugui seguir el nostre programa.

Saber escoltar és molt important.

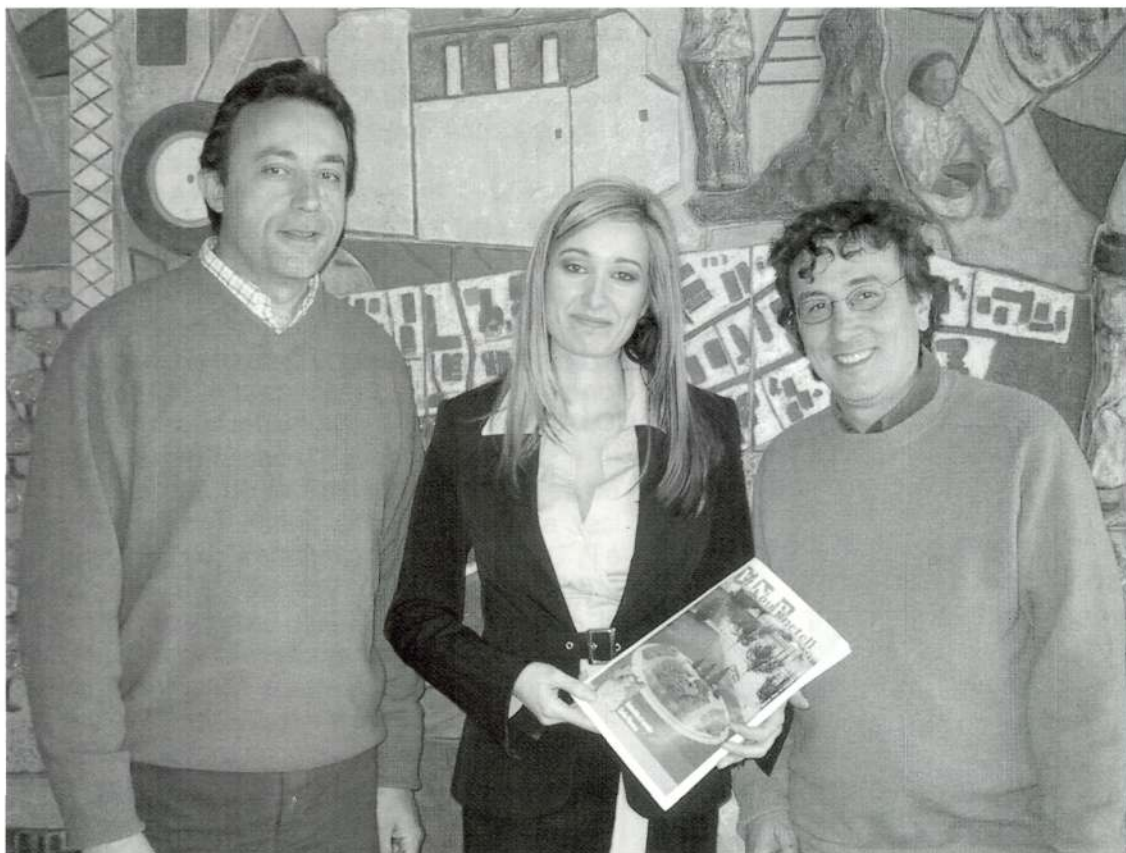
P. Creu que en general la informació que ens donen els diferents canals de televisió és suficientment imparcial?

R. No, evidentment la informació és una arma molt poderosa i cada cop més. Malauradament cada cadena té la seva forma de distribuir aquesta informació per als seus propis beneficis econòmics, polítics o socials. Hi ha molts pocs espais on puguis dir: "això m'agrada", perquè és la veritat. Donar la informació és una responsabilitat molt gran i m'agrada pensar que es fa amb bona intenció, però manipular la informació és tan fàcil, ens creiem tot el que ens ensenyen i sobretot als informatius, que en teoria són la part més seriosa i imparcial de la televisió. Només hem de mirar un informatiu de TV3 i un altre de TVE; la redacció de les notícies és completament diferent.

P. Creu que la informació donada pels mitjans de comunicació lleidatans és bona o per estar ben informats hem de recórrer als mitjans de fora?

R. Per saber el que passa a Lleida hem de llegir, escoltar i veure les emissions locals perquè és on realment t'explicaran el que ha passat al costat de casa teva.

La ràdio necessita espontaneïtat.

Evidentment no s'ha d'escoltar un sol mitjà de comunicació, hauríem de devorar contínuament informació, no ens podem quedar tan sols amb una petita part. La nostra informació ha de ser la primera, però complementada amb la resta.

La pitjor debilitat és rendir-se.

P. Com es porta ser una persona coneguda pel públic, li angoixa que la reconeixin pel carrer?

R. El fet que la ciutat de Lleida sigui tan petita és una mica problemàtic. Per una part és fàcil que et reconeixin i per un altra hi ha cops que no voldries que et reconeguessin ningú perquè vas amb roba esportiva o no portes el pèl arreglat. La gent que et mira per la televisió es pensa que ets així vint-i-quatre hores, la qual cosa no és certa perquè després del maquillatge, del vestuari i de la feina, torna a sorgir la nostra veritable personalitat, la persona humana que som, amb els nostres defectes.

P. Quina és la principal virtut que valora en una persona?, i el defecte?

R. La sinceritat. Dir la veritat comporta molts problemes sobretot en els mitjans de comunicació i en el món en què jo, professionalment, em puc moure, però és molt important. Si nosaltres, com a propietaris de la veritat, manipulem el que passa al nostre voltant o el que pensem, hem

perdut el nord. El que menys m'agrada: dir mentides.

P. Quins mitjans de comunicació creu que hauríem de tenir els petits municipis, com Alpicat? I de quina manera seria bo de fer-los ser dinàmics i que els vilatans els notessin seus?

R. Jo crec que no hi ha res més viu i emocionant que la ràdio, és el mitjà més ràpid, més real, més sincer, és el que està més al costat de les persones. La informació de la ràdio és tal com som nosaltres. Jo que he fet molts anys ràdio n'estic completament enamorada, és un mitjà fantàstic per transmetre sentiments. És un mitjà perquè la gent jove aprengui a treballar en equip, perquè la ràdio necessita molta complicitat entre tots els membres que realitzen un programa. Crec sincerament que la seva formació com a persona és diferent. Treballar a la ràdio comporta modificar opinions i sobretot saber escoltar és molt important.

Encara que hi ha una part de nosaltres mateixos que desconeixem..., i pot ser una aventura descobrir-ho.

Col·lecció local

DARRERES ADQUISICIONS

La Biblioteca Sant Bartomeu us informa de les darreres adquisicions que ha fet (donacions en el cas dels CD i dels llibres de Joan Busqueta) per tal de posar al dia el seu fons de Col·lecció Local.

blanc antoni tolmos

Blanc (Satchmo Records, 2004) suposa el tercer treball discogràfic del pianista i compositor Antoni Tolmos (Lleida, 1970), per al qual ha comptat per primera vegada amb la participació de diferents músics, incloent a més un tema interpretat pel trompetista Matthew Simon. Tot i així, al disc també hi trobem composicions interpretades a *piano solo*.

Blanc fou presentat en concert a l'Auditori Enric Granados de Lleida el dia 30 de desembre de 2003. El director de cinema Ferran Blanch ha realitzat un videoclip del tema "Dins un núvol", gravat al mateix Auditori i a la població medieval de Guimerà. Es tracta d'un disc molt mediterrani, que fusiona la música clàssica amb el flamenc, el jazz i les noves músiques.

Tolmos és professor d'Educació Musical a la UdL i vicedegà de la Facultat de Ciències de l'Educació. Actualment, prepara la seva tesi doctoral sobre improvisació pianística. Té editats els CD **Cristall** (DiscMedi, 1999) i **Silencis** (Satchmo, 2001), ha compostat la música i ha fet arranjaments musicals de diverses obres de teatre, bandes sonores de pel·lícules i partitures per a cor.

Els tres treballs discogràfics de l'Antoni Tolmos resten a la vostra disposició en la nostra secció de fonoteca.

Per a més informació podeu consultar:
www.antonitolmos.com

Amb el seu quart llibre de poemes, **La mar de dins** (Proa, 2003), Pere Rovira obtingué l'any 2002 el Premi Carles Riba. Aquest llibre ja compta amb una versió al castellà a càrrec de Celina Alegre.

El seu anterior poemari, **La vida en plural**, data de l'any 1996; es tracta d'un silenci poètic de sis anys, del qual es defensa el poeta assegurant que no tenen raó aquells que l'acusen d'escriure poc, ja que, encara que la seva producció literària sigui escassa (quatre llibres de poemes en vint anys), s'hi passa moltes hores escrivint.

Es tracta del llibre més autobiogràfic i alhora més trist del poeta tarragoní: ja el títol fa referència a totes aquelles vivències que t'afecten directament i fan trontollar el teu món interior, que et porten de la serenitat a l'agitació: la mort d'éssers estimats, la proximitat de la vellesa...

El llibre es divideix en dues parts titulades *Literatura* en què l'autor fa una reflexió sobre el fet d'escriure- i *La mar de dins* de to fatalista, on la mar apareix com a símbol de la mort, però on també té cabuda l'exaltació de l'amor-.

Pere Rovira és professor de literatura espanyola

